

DAHL ARNE

V STREDE
KRUHU

CESTA ZA POMSTOU SA ZAČÍNA
V RUINÁCH MINULOSTI...

COSMOPOLIS

DAHL ARNE

**V STREDE
KRUHU**

DAHL ARNE

V STREDE KRUHU

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 233. publikáciu.

Zo švédskeho originálu *I cirkelns mitt*, vydaného vydavateľstvom *Albert Bonniers Förlag* v roku 2023, preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2024
Počet strán 400
Tlač Finidr, s.r.o.

Copyright © Arne Dahl 2023
Cover © Jörgen Eineus 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Anna Chelemendiková, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú bez súhlasu nositeľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-739-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-738-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-737-2 (print)

Predslov

1

Dofrasa, stavím sa, že je za volantom ženská, pomyslel si, poriadne dupol na plyn, predbehol pomalý elektromobil pred ním a venoval škaredý pohľad vodičovi. Vztyčený prostredník si ušetril na neskôr.

Človek si musí vybrať svoje bitky.

Alf Stiernström, riaditeľ pobočky, sa v to jarňé ráno zobudil na nesprávnej strane postele. V skutočnosti sa mu už dávno nestalo, že by sa prebudil na nejakej inej strane. A rovnako i v ten deň bol prvý e-mail, ktorý si prečítal v mobile, s hlavou hlboko zaborenou do van-kúša a očami plnými karpín, od jeho advokáta, ktorý vždy fičal na plné obrátky už od skorého rána.

Na pracovnej pozícii, o ktorú sa celý život usiloval a ktorú nakoniec dosiahol, najviac nenávidel práve tieto skoré rána. Nedokázal však nič zmeniť na tom, že vedenie jednej z popredných škandinávskych korporácií musí akceptovať tieto skoré rána, ba čo viac, musí ich tiež vnímať ako symbol svojej prevahy, pretože kým sa ich konkurenti zobudia, oni už majú náskok. Ako napísal majster vojnového umenia Sun Tzu, na bojisku je dôležité mať náskok pred nepriateľom.

Stiernström sa pri čítaní e-mailu od advokáta snažil vžiť do tejto filozofie riadenia, ale keď si uvedomil, že jeho čoskoro už bývalá manželka od neho požaduje ešte viac peňazí, filozofia sa zrazu vyparila. Robil jeden ústupok za druhým, no nič jej nestačilo. Tá mrcha chcela všetko, čo kedy nahonobil.

Feminizmus zašiel poriadne ďaleko.

Teraz sledoval Alf Stiernström na svojej ceste po diaľnici pri Uppsale, ako elektromobil začína predbiehať iný elektromobil. Dupol na plyn, vypustil dieslový opar na zvlnené polia repky olejnej a rozhodol

sa, že trochu zatlačí na toho klimatického blázna. S pobavením pozoroval, ako predbiehajúci šialenec zaváhal, keď sa ocitol sotva meter pred prednou časťou jeho elegantného bavoráka. Neustále zrýchľujúci elektrický stroj sa strhol a vodič, ktorý zjavne zarábal priveľa, určite akýsi prísťahovalecký digitálny šprt, sa vyľakane zaradil pred o niečo pomalšieho vodiča v pravom pruhu.

Keď Stiernström predbiehal to takzvané auto, zdvihol prostredník príliš neskoro. Vodiča už predbehol, sotva by stihol zachytiť jeho gesto, no urobil ho aj tak.

Vybral si svoju bitku.

V okamihu, keď najsilnejšie dupol na plyn, si zrazu všimol, že auto reaguje akosi zvláštne.

* * *

Ďalekohľad zachytil vozidlá práve v okamihu predbiehania. Sledoval ich šikmo zhora. Lenže reálne zachytil to, ako auto v ľavom pruhu stratilo kontrolu krátko po predbehnutí, ako sa v zákrute vychýlilo do nesprávneho smeru, ako vzbĺklo ešte skôr, než sa stihlo zaradiť späť do pravého pruhu, ako sa namiesto toho vyrútilo do žiarivo žltého repkového poľa a preoralo ho ako ohnivá guľa.

Posledná vec, ktorú bolo vidno cez čelné sklo, bol zdvihnutý prostredník, ktorý horel ako fakľa.

Ďalekohľad poklesol, diaľková spúšť fungovala.

Vesmírom sa rozľahol hlboký výdych.

Začalo sa to.

2

V švédskom zmiešanom pralese bol krásny jarný deň. Bledé, opatrné slnečné lúče prenikali pomedzi vysoké kmene stromov. Malý lesný rybníček bol tmavý a jeho hladina bola hladká ako zrkadlo, akoby ukrýval to najtemnejšie tajomstvo. Vzduch bzučal, cvrlikal, víril sa a bol nasýtený najrôznejšími vôňami a pachmi. V lese bolo cítiť akýsi závan nostalgie, keď sa po zime opäť prebúdzal k životu.

Pretože vedel, že je odsúdený na zánik.

Pri jednom z brehov rybníka bol les redší a prechádzal do čistinky. Na jej okraji sa nachádzal hustý porast kríkov. Niečo sa tam pohybovalo spôsobom, akým sa kríky pohybujú len zriedka, no ani vtedy, keď už bolo jasné, že vedľa húštiny sa krčí človek, rozdiel oproti okolitej prírode nebol veľmi markantný. Nebolo to iba preto, lebo jeho obnosené oblečenie malo kaki farbu. Ten muž jednoducho vyzeral, že tu bol doma. Toto bol jeho svet.

Prestal si odstrihávať trsy šedivých vlasov z hlavy, opláchol si čerstvo oholenú tvár vodou z drevenej kade, vstal a zastrčil si veľký lovecký nôž za opasok nohavíc. Podľa výzoru by mohol mať okolo päťdesiatky, bol šlachovitý, drsný, ošľahaný vetrom, a keď obrátil tvár k bledomodrej oblohe a krátko si pričuchol k vzduchu, bolo jasné, že jeho precízne vycvičený čuch zachytával presne to, čo mal zachytiť.

Bol rád, že to tentoraz opäť nebol medveď, ale minimálne dva jelene, ktoré sa za posledných dvadsaťštyri hodín priblížili k pasci. Výbušná nálož už bola našťastie odstránená.

Aj on sám bol totiž na ceste preč. Urobil životné rozhodnutie. Nasledoval svoje presvedčenie až úplne na doraz a teraz nastal ten správny čas.

Začalo sa to.

Považoval za dôležité, aby si teraz pamätal svoje meno. V prírode nemal nič. V prírode neexistovali nijaké mená, iba pachové stopy, špecifické zvuky, zmeny správania. Nastal však čas, aby si znovu prisvojil svoje meno a aby naňho ľudia nezabudli.

Zdvihol ďalekohľad a zahľadel sa na vodu. Nebolo tam nič. Keď vykročil k rybníku, ktorého hladina pripomínala decht, opäť mal meno.

Lukas Frisell.

Pamätal si ho.

S menom prichádzala aj civilizácia, história, život, ktorý mal byť iný. Zložil prázdnu pascu na brehu rybníka, odviazal ju od stromov, pokúsil sa zoškrabať zvyšky výbušnín z kmeňov, zabalil pascu do jutového vreca a zadíval sa na čiernu hladinu.

Cítil potrebu vrátiť sa k ruinám minulosti.

K tým, ktoré už raz opustil, aby ich už nikdy nevidel.

Lukas Frisell si prehodil jutové vrece cez plece a preletel očami po svete, ktorého smel byť tak dlho súčasťou. Príroda ho pustila dovnútra, zamestnala ho.

Bude jej za to navždy vďačný.

Zrýchlil, aby zastavil smútok. Veľmi mu to nepomohlo. Nastal čas vrátiť sa k ruinám, urobiť ďalší neúprosný krok v živote.

Príroda mu robila spoločnosť, akoby sa s ním chcela rozlúčiť. Ako-by sa chcela uistiť, že tento muž vie, čo robí. Cítil sa ohromený bohatstvom toho, čo ponúkala zemeguľa, a na chvíľu sa mu zdalo, že sa ho príroda snaží zastaviť, že si nepraje, aby spravil ten drastický krok, ktorý cítil, že musí spraviť.

Lukas Frisell tu nikdy nebol sám. Počas všetkých tých rokov bez ľudí sa nikdy necítil osamelý.

Na to, aby človek rozpoznal v nejasných obrysoch vedľa kopca pred sebou niečo iné než neustále zmeny prírody, potreboval vycvičené lesnícke oko. Lenže bolo tam niečo iné. Práve na mieste, kde

kopec prechádzal do rokliny, mala zeleň trochu neprirodzený tvar. Akurát na toto miesto smeroval.

Do svojho domu.

Keď kĺzal dole svahom, tohto muža s hrošou kožou zaplavila ďalšia vlna smútku. Jeho príbytok, jeho úkryt. Centrum jeho života po toľké roky. Až do chvíle, keď si z čoraz viditeľnejšieho úpadku svojho okolia nakoniec nevyvodil jediný možný záver.

Prechádzal cez svoje rozsiahle hriadky. Koreňová a iná zelenina, bylinky – všetko rástlo smerom hore, všetko sa ťahalo k slnku. Tento rok však prenechával zber úrody zvieratám.

Už bol takmer pri svojom starostlivo zamaskovanom príbytku, keď sa v ňom ozval inštinkt. Niečo sa zmenilo. Siahol po ťažkom loveckom noži, ktorý mal pripevnený na opasku. A vtom to zbadal. Na stĺpiku jeho dverí bola čerstvo vytvorená rezba.

Kruh vnútri iného kruhu.

Opäť obrátil jasnomodré oči k oblohe a zaňuchal vzduch. Jediná vec, ktorá voňala inak, zmizla tak rýchlo, že nevedel, či ju naozaj cítil. Možno to bola vôňa gaštanov, lenže v okolí žiadne gaštany neboli.

Poryv vetra sa prehnal časťou lesa pri Lukasovi Frisellovi a rozvíril na zemi čerstvé drevené štiepky zo stĺpika.

3

Jeseň 2008

V slabom svetle, ktoré dopadalo na stôl vo vypočúvacej miestnosti, sa dali rozoznať dve osoby. Sedeli na rovnakej strane, opačná strana bola prázdna. A v monitorovacej miestnosti za jednosmerným zrkadlom na stene nebolo ani živej duše.

Eva Nymanová bola kriminálnou inšpektorkou v Národnom kriminálnom oddelení a pravou rukou svojho šéfa. Pomaly si prechádzala rukou po svojich nezvyčajne elegantných značkových šatách, a keď sa stretla s pohľadom žiarivo modrých očí svojho šéfa, videla na ňom, ako sa snaží ovládať netrpezlivosť.

Trpezlivosť nikdy nebola silnou stránkou kriminálneho komisára Lukasa Frisella.

„Ozval sa nám Peter?“ opýtal sa.

Eva Nymanová pokrútila hlavou, a keď pokrčila plecami, jej kučeravé hnedé vlasy sa zvlنili.

„Zachytil stopu. Mal by sa ozvať.“

Frisell si odfrkol, prikývol, odhrnul si strapaté špinavé blond vlasy nabok a zaľukal ceruzkou po stole. Ako vždy, išlo o ten istý prípad. Všetko sa túto jeseň 2008 točilo okolo unesenej Liselott Lindmanovej, ktorej fotografiu dostali novinári pred týždňom. Ležala na nej spútaná na zemi, vedľa novín z toho dňa. Bolo očividné, že už vtedy bola vyčerpaná a napoly v bezvedomí. Páchatel' oslávil mesačné výročie únosu tým, že médiám poslal čerstvú fotku svojej obete.

Najhoršie na tom bolo, že vedeli, kto to je. Boli si takmer istí, že muž, ktorý pred mesiacom spáchal tento pozoruhodný únos na ulici, bol Liselottin bývalý manžel Dick. Netušili však, kde sa nachádzal.

Bolo však pravdepodobné, že to bude vedieť Dickov najlepší priateľ Robban Svärd, ktorý bol nedávno zatknutý na Maldivách za daňové úniky. Ten to však naťahoval. Do vypočúvacej miestnosti mal prísť už druhýkrát a trvalo mu to neskutočne dlho.

„Dnes ho zlomíme,“ vyhlásil Lukas Frisell, prestal ťúkať perom a namiesto toho začal točiť svojím snubným prsteňom. Eva Nymanová pozorovala ten pohyb, pochopila, čo znamená, a zareagovala tým, že položila svoj nový mobil na stôl pred seba.

Nevyzeral ako žiadny iný mobil z roku 2008. Bol to iPhone, čerstvo uvedený na trh vo Švédsku.

Frisell ho zbadal, zamračil sa, stiahol ruky pod stôl a namiesto toho sa zadíval na písmená vyryté v dreve vedľa smartfónu. Tri vyryté písmená si vykladal ako „F.R.I.“. Slobodný. Možno to bola vízia vyrytá akýmsi väzňom, ktorý sa ešte nevzdal nádeje, hoci nebolo jasné, ako sa mohol dostať k nejakému ostrému predmetu vo vypočúvacej miestnosti.

Možno práve toto bola tá sloboda.

Napokon prehovoril: „Tieto nové technológie nám všetkým vymyjú mozgy.“

„V tomto je budúcnosť, či sa nám to páči, alebo nie,“ skonštatovala Nymanová.

Nikto z nich sa o tom vlastne ani nechcel hádať. Chceli iba pokračovať vo vypočúvaní a s pomocou najčerstvejších stôp vypátrať Liselott Lindmanovú. Na chvíľu však boli ponechaní napospas vlastným myšlienkam.

„Viete, ako sa tento prípad začal,“ nadviazal Frisell.

Eva Nymanová prikývla. Na Facebooku, vedela o tom. Liselott mala chránenú identitu. Na čerstvo spustenom Facebooku sa objavila

fotografia zo záhradnej párty. Liselott bolo vidieť v pozadí. O dva dni neskôr ju uniesli na ulici pred jej novým, prísne utajovaným domovom.

Eva Nymanová bola rada, že tentoraz neprebehla žiadna diskusia. V poslednom čase sa až príliš často dostávali do slepej uličky. Mala v tom jasno – Frisell bol šéf. Rozhodoval on. Boli však aj takí, ktorí si mysleli niečo iné. Napríklad Peter.

„Takže je tu nejaká stopa?“ ozval sa Frisell, čítajúc jej myšlienky, čo sa mu stávalo až príliš často. „Peter by sa mal ozvať?“

Nymanová pokrčila plecami. Vedela, že bude nasledovať pokračovanie.

„Nemôžeme zveriť všetku policajnú prácu neoverenej technológii, ktorá zasahuje do súkromia. Triangulácia je navyše veľmi nespoľahlivá metóda, ktorá z našich mobilov urobí nespoľahlivých udavačov. Zabúdame na nadčasové metódy vyšetrovania, rovnako ako sa vzdalujeme od prírody. Tápame v ruinách minulosti a čoraz viac sa vzdalujeme od nášho vlastného pôvodu. Prípady sa predsa riešia vďaka získavaniu stôp a výsluchom, a nie vďaka počítačom a... takým výdobytkom...“

Frisell pohrdavo ukázal na Nymanovej novučičký iPhone.

„Počkajte, kým sa tieto technológie naplno rozvinú,“ uzavrel a odmlčal sa, keď začul známe kroky na chodbe pred malou vypočúvacou miestnosťou.

Napätie sa dalo krájať. Dozorcovia priviedli Robbana Svärda. V ľavom kútiku úst mu svietil sarkastický úsmev. Nasledoval ho jeho advokát. Svärd sa zošuchol na stoličku.

Vtom sa ozval jasný, ale neharmonický zvuk. Na pár sekúnd zalúdol zmätkok. Lukas Frisell si uvedomil, že nikdy predtým nepočul zvoníť iPhone. Na tomto mieste mal byť, samozrejme, vypnutý.

Eva Nymanová prijala hovor.

„Eva. Dočerta, Peter, nemôžeš predsa volať... Čože? Dobre, počkaj.“

Frisell už stihol zareagovať. Okamžite vyprevadil dozorcov, podozrivého a advokáta z miestnosti a zabuchol dvere. Nymanovej sa podarilo aktivovať funkciu hlasného odpočúvania na svojom iPhone, položila mobil späť na stôl a v miestnosti zaznel Petrov hlas. Znel inak ako zvyčajne a nepriniesol veľa informácií.

„Začnite od začiatku,“ prerušil ho prísne Frisell.

Bolo jasne počuť, ako sa Peter zarazil a zhlboka sa nadýchol.

„Konečne sa nám podarilo rozbehnúť trianguláciu,“ oznámil.

Frisell sa otočil k Nymanovej so zvrasteným obočím. Iba pokrútila hlavou. Iste, tušila, že Peter a jeho skupina vykonali tajnú trianguláciu za Frisellovým chrbtom, ale nevedela to s istotou. Peter pokračoval: „Zaviedlo nás to na adresu neďaleko Järny. Dom na samote. Vošli sme dovnútra. Nikto tam nebol, aspoň nikto, kto by mal mobil. Našli sme tam však pivnicu. Keď sme zišli dolu, zistili sme, že podlaha je z hliny...“

Lukas Frisell vydal zo seba akýsi neartikulovaný zvuk. Už tušil, ako to bude pokračovať. Rovnako na tom bola aj Eva Nymanová.

„Je taká maličká,“ vyslovil Peter potichu. „Ako malé vtáčatko. Zviazané malé vtáčatko.“

Chvíľu bolo úplné ticho. Hrobové ticho. Vo vypočúvacej miestnosti štokholmskej polície aj v pivnici neďaleko Järny. Potom sa Peter ozval z mobilu o niečo pevnejším, trochu nahnevanejším hlasom: „Ešte je teplá, Frisell. Keby sme začali s trianguláciou len o niečo skôr...“

Eva Nymanová sa naklonila ponad stôl a ťukla do telefónu, aby ukončila hovor.

Bolo neskoro. Aj Frisell to počul.

„Keby sme s trianguláciou začali o niečo skôr,“ vyslovil mdlo, „Liselott Lindmanová by teraz bola nažive.“

Jeho hlas znel už len ako šepot. Hľadel na vyryté slovo pred sebou. Slobodný.

Nymanová k nemu opatrne pristúpila a pokúsila sa ho objať. Keď ju pokojne odstrčil, opäť sa ozval mobil. Na chvíľu sa na ňom zobrazila fotografia, skôr než ju Nymanová stihla zrušiť ťuknutím.

Mŕtva Liselott Lindmanová skutočne vyzerala ako vtáčie mláďa.

Lukas Frisell so zatvorenými očami zašepkal: „Asi by som tu nemal byť.“

1

Prvý lov

4

Vždy, keď z ulice Odengatan zabočil na ulicu Dalagatan, pozrel sa na okno Astrid Lindgrenovej. Skutočnosť, že práve tu sedávala a písala svoje klasické detské knihy, dodávala tejto štvrti akúsi tvorivú auru. Niekedy si Jesper Sahlgren dokonca myslel, že jeho vlastný stôl s výhľadom na Vasov park je teraz tvorivým centrom tejto štvrte. Aj teraz mal ten pocit. Jarná kampaň agentúry už spôsobila rozruch v reklamnej branži vo Švédsku.

Práve táto kampaň podnietila Jespera Sahlgrena, aby v túto májovú nedeľu vstal nezvyčajne skoro ráno, nechal celú rodinu spať vo vile v Täby, nasadol do svojej Tesly a vyrazil do Štokholmu, ktorý sa zdal byť úplne vyľudnený aj teraz, keď hodiny ukazovali 6.23. Na druhej strane mu to dalo slobodu zaparkovať auto na ľavej strane, čelom k premávke. S nachystaným iPadom Pro vošiel do brány, vystúpil po pár schodoch a prišiel k mohutným dverám, na ktorých bolo ostrým, moderným písmom napísané *Luspank AB* a menším písmom *Možno nie vaša agentúra*. Spomenul si, ako navrhoval túto formuláciu predstavenstvu. Rozpamätal sa na okamih, keď sa odmietavé pohľady zmenili na súhlas.

Sahlgren vyťukal kód, uprene sa zadíval do čítačky dúhovky a dúfal, že môže veriť včerajšej esemeske, že údržbárka, nech sa už volala akokoľvek, naozaj prišla v sobotu do práce z Vallentuny alebo Märsty, alebo kde to bývala a prevzala balíček so skúšobnými výtlačkami.

Keď sa pancierové dvere konečne otvorili, už sa neudržel. Ako sa pohyboval známymi kancelárskymi priestormi – ktoré mu počas pandémie tak veľmi chýbali –, nechal svoj iPad, aby mu ukázal celú sériu geniálnych fotografií všetkých občianskych straníckych lídrov pri benzínových pumpách.

Už sa nevedel dočkať, až uvidí kampaň v tlačenej podobe.

Bez toho, aby sa pozrel von, míňal jedno okno s výhľadom na Vasov park za druhým. Okrem nepatrného pohybu, azda tieňa pri jednom zo stromov najbližšie k ceste, sa svet za oknom zdal byť stále ako vymretý.

Jesper Sahlgren dorazil k svojmu pracovnému stolu. Počul svoj vlastný výdych od úľavy, keď zbadal na stole zásielku v tubuse.

Dovolil si trochu predĺžiť túto chvíľu. Pohľad sa mu zastavil na solídnych náramkových hodinkách. Teraz ukazovali 6.28.

Viac ako rok čakal v rade, aby sa mu do rúk dostali originálne hodinky Omega Speedmaster Moonwatch Titanium, ktoré sú azda najodolnejšie na svete proti nárazom. Išlo o titánovú verziu tých, ktoré kedysi spočívali na zápästí Neila Armstronga, keď vstúpil na povrch Mesiaca.

Malý krok pre človeka, ale veľký krok pre ľudstvo, pomyslel si Jesper Sahlgren a začal otvárať valcovitý balíček.

* * *

Keď ďalekohľad zachytil pohyby za oknom, tieň sa stiahol za strom. Do úkrytu.

Ďalekohľad poklesol.

Vesmírom zaznel hlboký výdych, po ktorom nasledoval tlmený výbuch, a tiché ráno narušil nepríjemný zvuk rozbíjajúceho sa skla. Niečo preletelo vzduchom ako astronaut a sťažka dopadlo na zem vo Vasovom parku.

Do trávy vo Vasovom parku.

Keď sa tieň potichu vzdialil od stromu, vyzeralo to, čo ležalo v tráve, veľmi neforemne, ako dymiaci, zdeformovaná kôпка čierneho mäsa.

Jediné, čo pripomínalo človeka, boli náramkové hodinky, ktoré stále tikali. Ukazovali 6.29.

Pri koreňoch stromu ležalo zopár úplne čerstvých drevených štiepok.

5

Kriminálna komisárka Eva Nymanová sa cestou k hŕbe čerstvej pošty na svojom stole pozrela do gustaviánskeho zrkadla, ktoré bolo vrcholom jej snahy o skráslenie jej spartánskej kancelárie. Jej pohľad však nebol úplne krátky.

Eva Nymanová nemala vo zvyku o sebe príliš veľa rozprávať. Začala byť zdržanlivá už pred pätnástimi rokmi, keď sa to všetko pohnojilo. Vedela, že pre väčšinu svojich podriadených bola záhadou a že sotva tušili, na ktorej strane päťdesiatky sa nachádza. A dokonca ani svojej jedinej skutočnej priateľke nenaznačila dôvod, prečo jej zrazu začali šediviť vlasy.

Lenže ona sama to vedela. Nebolo úmyslom, že sa kontakt prerušil. Vesmír to tak nechcel. Ich cesty sa nemali rozísť. Príroda protestovala.

Ona to všetko vedela. Napriek tomu sa zastavila pred zrkadlom.

Naozaj mala už presne polovicu vlasov šedivých?

Zadávala sa na vrásky, ktoré jej dodávali zbytočne pochmúrne črty, a dotkla sa vlasov na spánkoch. Trochu si ich odhrnula a rôzne nakláňala hlavu, aby lepšie videla.

Boli tam – škvrny sivej, škvrny hnedej.

Zasmiala sa a presunula sa k svojmu starožitnému stolu. Prešla si rukami po štýlových, farebne zladených šatách, sadla si, nasadila si okuliare na čítanie a vzdychla si, skôr ako začala preberať kôpku listov. Bolo zvláštne, že ich dostávala tak veľa. Vari nežijeme v digitálnom veku?

Na dne hŕby objavila obálku, ktorá akoby potvrdzovala jej úvahy. Keď zbadala staromódnu, na písacom stroji napísanú adresu

„Komisárka Eva Nymanová, NOÚ, policajné riaditeľstvo, Štokholm“, nahlas vyslovila: „Ako pozdrav z inej doby.“

Rozrezala obálku nožom na papier a vybrala z nej list napísaný na stroji. Zhlboka si povzdychla a preletela očami po texte.

Policajný zbor dostával listy od priveľkého počtu mudrlantov, ktorí si mysleli, že vedia všetko lepšie. E-mail zjavne neuspokojoval ich potreby rovnako dobre. Zrejme to súviselo s ručným písaním, s fyzickou stránkou veci.

Zastavila sa pri niekoľkých úryvkoch: „Je načase, aby svätý hnev obmýval túto hanebnú krajinu, kde kedysi žili ľudia.“ „Najmiernejšia zo síl už rozomlela ocelového muža na prach nad žltým morom.“ „Musíme hľadať vinníkov, za ruinami minulosti.“ Prekvapivo dobre napísané, ale nestačilo to na to, aby to viedlo k čomukoľvek inému, než že list pomaly sklzol do odpadkového koša na papier.

Eva Nymanová mala na práci lepšie veci.

Až na to, že ak mala byť úprimná, tak ani nie. Ona a jej tím boli práve „medzi misiami“. Áno, ešte stále tam boli nejaké nedoriešené záležitosti, no nepotrva dlho, kým niekoľko zvyšných dôstojníkov z jej skupiny prepožičajú na nové misie v iných častiach – alebo dokonca mimo – Národného operačného útvaru, známejšieho pod skratkou NOÚ.

Utorku naďalej dominovala veľká správa z nedele. Výbuch, zhorený muž, ktorého pozostatky vyleteli do Vasovho parku. Eva Nymanová videla fotografie. Prípád štokholmskej polície. Veľký, závideniahodný. Celonárodná správa, ktorá sa už dostala aj do zahraničia.

Prečo by vôbec niekto vyhadzoval do vzduchu reklamnú agentúru? A navyše v nedeľu, skoro ráno?

Pokrútila hlavou a prechádzala si ďalej zločiny za posledný mesiac. Zároveň sa v nej niečo pohlo. Netušila, čo to bolo, iba mala pocit, že čosi uniklo jej pozornosti.

Vtom narazila na aktualizáciu policajných informácií. Hoci sa uskutočnila len pred jedným dňom, rozdiel v opise udalostí bol dost

markantný. Teóriu o benzínovej nádrži, ktorá mala byť deravá, po ďalšom vyšetrovaní Národným forezným centrom vystriedalo výbušné zariadenie.

Eva Nymanová sa chystala vypnúť tento prípad. Náhle sa však zarazila. Bol tu jeden detail.

Pole s repkou olejnou. Žltá plocha.

Niečo jej to nejasne pripomínalo.

Chvíľu len tak sedela. Repkové pole. Žlté more. Oceľový muž.

Kto bol obeťou? Riaditeľ pobočky oceliarskej spoločnosti SSAB, ktorý uháňal po diaľnici z Uppsaly, vybuchol a vyrútil sa do repkového poľa, kde jeho auto pohltili plamene.

A? Aktuálne zločiny sú často predmetom frustrácie rôznych mu-
drantov. Prečo by to malo niečo znamenať?

Eva Nymanová zostala chvíľu sedieť.

Potom sa s nevôľou zohla po odpadkový kôš na papier. Na liste aj na obálke už boli odtlačky jej prstov, no napriek tomu ich veľmi opatrne zdvihla a položila na stôl.

Strojom napísaný odkaz mal intenzívny, hustý, stiesnený štýl a siahal až po okraj papiera formátu A4, a keď sa text skončil, opakoval sa v nekonečnej slučke, až kým sa papier na jednej strane úplne nezaplnil. Zadná strana bola prázdna. Text znel takto:

... Dávajte si pozor, vy neskorí potomkovia Homo sapiens. Je načase, aby svätý hnev obmýval túto hanebnú krajinu, kde kedysi žili ľudia. Slnčné lúče čoskoro nedosiahnu na bezduchých cez ruiny minulosti. Teraz sa to začalo. Hodiny už nemôžu tikať samy od seba, treba ich násilne pretočiť dopredu. Ak chceme prežiť, treba odstrániť brzdy. Najmiernejšia zo síl už rozomlela oceľového muža na prach nad žltým morom. Keď toto píšem, veľký klamár sa rúti priamo do hrobu v zelenom parku. A čoskoro sa pekelná sieň naplní hrôzou. Toto

je iba začiatok. Obnova sa ešte len začína, musíme hľadať vinníkov, za ruinami minulosti. Dávajte si pozor, vy neskorí potomkovia Homo sapiens...

Kriminálna komisárka Eva Nymanová si zastrčila okuliare na čítanie do hnedosivých vlasov a zostala sedieť s listom pred sebou.

Bolo to napísané lepšie, ako si pamätala z rýchleho čítania, bolo to akési hrozivé a apokalyptické omieľanie bežných klimatických argumentov. Žijeme v posledných dňoch, hodiny už nemôžu tikať samy, treba odstrániť brzdy. Potom však asi nasleduje kryptický zoznam nedávnych útokov? To, čo rozprášilo „ocelového muža“ nad repkovým poľom, bola bomba. A ďalšia bomba poslala „veľkého klamára“ – reklamáka – do zeleného hrobu vo Vasovom parku. A ďalej malo niečo podobné platiť aj o „pekelnnej sieni“.

V budúcnosti.

Bola tam však ešte jedna časová značka, ktorá ju zaujala najviac. „Keď toto píšem...“

Eva Nymanová trochu pohla s listom, aby zaostrila na obálku. Pozrela sa na čiarový kód, ktorý bol na nej vyrazený, a siahla po telefóne.

Vyťukala číslo. Kým čakala, kým niekto z poštového úradu Post-Nord odpovie, premýšľala o dvoch veciach.

Prečo, dočerta, bol tento list adresovaný priamo jej? Ako by to mohlo byť osobné?

Druhá vec, ktorá jej vírila v hlave, bola jedna formulácia. A tá nejako súvisela s tou prvou vecou.

Ruiny minulosti.